

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 708/2016-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Katarínou Dušákovou, Považská 26, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právami podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 47/2016 a jeho uznesením z 8. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj základného práva na

súdnou a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 47/2016 a jeho uznesením z 8. júna 2016 (ďalej len „namietané konanie“ alebo „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľa zo 14. septembra 2016 (zaslanie splnomocnenia pre advokátku na jeho zastupovanie z 8. augusta 2016).

2. Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ v decembri 2009 uzavrel dohodu o vine a treste s okresnou prokurátorkou v Žiline a 5. januára 2010 bol odsúdený rozsudkom Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“), ktorý túto dohodu schválil, za spáchanie obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov.

3. Návrhom podaným okresnému súdu 21. decembra 2015 sa domáhal povolenia obnovy konania v jeho trestnej veci pôvodne vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 28 T 156/2009. Okresný súd nariadil termín verejného zasadnutia o návrhu na obnovu konania na 4. apríl 2016, na ktorom uznesením návrh na obnovu konania zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ hneď po jeho vyhlásení sťažnosť, ktorej doplnenie doručil okresnému súdu 8., resp. 11. mája 2016. Následne bola vec sťažovateľa predložená krajskému súdu, ktorý namietaným uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol (návrhu na obnovu konania predchádzal jeho iný návrh z augusta 2012, ktorý bol tiež zamietnutý, pozn.).

4. Sťažovateľ tvrdí, že mu pri jeho odsúdení v roku 2010 jeho advokát neposkytol informáciu, že mohol v tejto veci podať podnet na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky na podanie dovolania, resp. pri prvej obnove konania aj dovolanie, a tiež mu asi zatajil (ak si to vôbec všimol), že odsudzujúci rozsudok je v odsudzujúcom výroku nezákonný, ako to konštatoval aj krajský súd v namietanom uznesení. Taktiež mu neporadil, že môže podať sťažnosť pre porušenie jeho práv aj na ústavnom súde. Domnieva sa však, že

ak krajský súd sám priznal, že rozsudok okresného súdu bol nezákonný, svedčí to jednoznačne o porušení jeho označených práv v bode 1.

5. Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že krajský súd svojím postupom v namietanom konaní a napadnutým uznesením porušil jeho základné práva podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj základného právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru. Sťažovateľ ďalej požadoval, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia konaní pred ústavným súdom. Zároveň požiadal o vydanie dočasného opatrenia podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), v ktorom navrhoval, aby ústavný súd prerušil sťažovateľovi ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

6. V doplnení podania, ktorý bol doručený ústavnému súdu 11. novembra 2016, sťažovateľ ústavnému súdu oznámil: *„Vám dávam na vedomie, že dňa 11.10.2016 som bol podmiennečne prepustený z [REDAKOVANÉ] a prosím o zasielanie všetkej korešpondencie na moju adresu trvalého bydliska v každej podanej veci, ktorá sa vedie pred ÚS SR (č.k.: Rvp 4607/2016; 10744/2016; 12468/2016). Výslovne žiadam ÚS SR, aby doručoval každé jedno rozhodnutie (akékoľvek listiny vo všetkých mojich aktívnych konaniach pred ÚS SR...) mne osobne na adresu trvalého bydliska, prípadne stačí na e-mail: [REDAKOVANÉ] (nie len advokátom!!!), aby som mohol včas na vec reagovať...“*

II.

7. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

10. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na povolenie obnovy konania vedenej pod sp. zn. 28 T 156/2009, boli porušené jeho označené práva podľa ústavy a dohovoru (pozri bod 1).

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať

ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

12. Ústavný súd vo svojom rozhodovaní vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02).

14. Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

15. Vychádzajúc z uvedených právnych východísk, ústavný súd zdôrazňuje, že na posúdenie splnenia dôvodnosti návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku sú zásadne príslušné všeobecné súdy. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom (v preskúmvanej veci krajským súdom) by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Podľa ústavného súdu však posúdenie dôvodnosti návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy pôvodného konania v jeho trestnej veci krajským súdom, ktorý svojím namietaným uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 3 Nt 19/2015 zo 4. apríla 2016, osobitne jeho závery, takéto nedostatky nevykazujú.

16. Ústavný súd po preskúmaní namietaného konania a napadnutého uznesenia krajského súdu na s. 1 až s. 8 (príloha č. 12 k sťažnosti, pozn.) dospel k záveru, že krajský súd jasne, zrozumiteľne a konkrétne vysvetlil, prečo v prípade sťažovateľa nie sú splnené dôvody na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku.

17. V danej veci na tomto konštatovaní nemení nič skutočnosť, že krajský súd konštatoval na s. 6 aj prípadnú nezákonnosť výroku o vine a treste spočívajúcu v neuvedení § 394 ods. 2 Trestného poriadku, keďže vzápätí sťažovateľa poučil na s. 8, že *„v konaní o povolenie obnovy konania nemôže súd preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní, pretože uvedené konanie nie je založené na revíznom princípe“*.

Krajský súd v závere tiež uviedol, že *„odsúdený [černá štvorica] v tomto konaní neuviedol žiadne skutočnosti ani dôkazy, ktoré by zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. boli samej osobe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi spôsobilé privodiť dôvodný predpoklad pre možnú zmenu odsúdeným namietaného právoplatného rozsudku. V tejto súvislosti ani krajský súd argumenty odsúdeného uplatnené v sťažnosti neakceptoval...“*.

18. Právny záver krajského súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania bol založený na racionálnej analýze skutkového stavu a ústavne akceptovateľnom výklade relevantnej právnej úpravy. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je preto nedôvodná.

19. K námietke sťažovateľa, ktorá sa týka nesprávnosti a nezákonnosti uvedenej vo výroku o treste v rozsudku okresného súdu sp. zn. 28 T 156/2009 z 5. januára 2010, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, ústavný súd poukazuje tiež na to, že túto bolo možné odstrániť iba v konaní o odvolaní (resp. dovolaní), čo však sťažovateľ, ako sám uvádza v sťažnosti, opravnými prostriedkami predtým ani nevyužil (s právoplatným rozhodnutím bol vtedy spokojný, a preto v tomto smere neobstojí jeho námietka, že mal vtedy slabé právne vedomie, pozn.).

20. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a označenými základnými právami a článkami ústavy a dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľ namietal, predloženú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v sťažnosti (napr. riadne neodôvodneným návrhom na vydanie dočasného opatrenia a ďalšími jeho návrhmi uvedenými v bode 5), pričom ústavný súd iba zobral na vedomie jeho informáciu uvedenú v bode 6 (o zmene jeho adresy a o tom, že medzitým bol z výkonu trestu odňatia slobody aj podmiennečne prepustený, pozn.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2016